

isse wartas ja rõwel, ei tohhi miino peale kohhut mõista! Meie tahhame pikkemalt digust otsida." Maddo olli sellega rahhul ja nemad läksid ühheskoos eddasi. Seal tullid hunt ja karro wasto. Nemad akkasid kohhe nõuo piddama; mees seisis kanges irnus kistjate keskel. Hunt ja karro ütlesid kaarna wiisi: "Maddo wõib mehhe tappa, sest teinal on nälg." Agga mees kargas kõrwale, kiffendades: "Urta te üllekohhut! — Need mõrtsokad ja rõõwolid ei tohhi miino peale kohhut mõista; läkki kuüninga jure. Mis kuüningas diguseks arwab, sellega tahhan leppida." Hunt ja karro ütlesid naeratades: "Sa wõid õnne katsuda, siiski jääb digus maole." Nõnda tullid nemad ühheskoos teie kuüningliko kohto ette; kriimsilmal laks poega Laiwats ja Täitmata kargas, kes ka mehhest ossakest lootsid sada. Abbe-mata ulgumise pärrast aeti neid kuüninga koast wälja. Mees juttustas oma willetsat luggu ja pallus teilt digust ja armo. Maddo ei salganud mehhe abbi egga enda wande tõutust, agga nälg olli suur, sellepärrast ei wõinud ta mehhe peale allastada. — Teie ollite, armoline kuüninga issand, sures mures, sest mõllemil näis digus ollema. Ühhelpool seisis mehhe häteggõ, teisel pool mao pinaw nälg: kellele piddi digust mõistetama? Nõumehhed kutsuti kokko; surema ossa arwamist mõda olli surem digus mao poolt. Seal tulli Reinowadder senna; teie andsite kohtomõistmise teäa oleks. Kui Reinowadder tulli olli kuulnud, ütles ta targa sõnaga: "Enne kui

kohhut mõistan, pean maõ seal aia mulgus lingus näggema, kus tallomees tedda leidis." Maddo seuti siis jälle aiamulko lingusse; Reinowadder ütles: "Nüüd on mõllemad endises seaduses, kudda nad enne tulli olnud; kasso ja kahhi on alles endine; miino arwates näitab diguse otsus selgest wälja. On tallomehhel inõ, siis wõib ta teiskorda mao lingust peasta; kui ta sedda ei tahha teha, siis jägo maddo lingu; mees wõib oma teed minna. Kohhus on etjas."

Teie ni hästi kui teised ollite Reinowadderi targa kohtomõistmisesega rahhul, tedda libeti iggal pool ja tallomees läks sure tänoga ärra. Pärrast sedda rägiti kuüninga koas: "Karro ja hunt on sõas waprud mehhed rammo pärrast, agga targaks nõuo-andjaks nemad ei kõlba. Pealegi tewad nemad rigile kahju, kui rahho aeal oma rammo teistele kahjuks näitawad, ja seal kus tubba põlleb, kassokat lähwad seendama. Eggas kohhas peab muäa rekko walgega neile jäma ja muäa koor antakse teistele." Armoline kuüninga issand! andke Reinowadderile seford andeks! Teäa piisokejed kõwwerused on tühjaks arwata sure kasso wasto, mis ta tarkus teile siggitab."

Kuüningas lubbas asja mõtlemise peale jätta, ja räkis siis isseenesega: "Reinowadder on kelm, kes tohhib tedda uskuda, ehk jõuab teäa kawwaluse wasto seista? Hunt, karro, issane kas, koddõ-jänõs ja warres on kõil teäa kimpus olnud; ühhelt nälgis kingad, teise paäi näppistiõse, kolmandalt